

Marc Cameron

Tom Clancy
In zijn macht

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Een tiental mannen, gekleed in feloranje overalls en met witte helmen op, zwermde als mieren uit over de dekken van de CGSL Orion, het 396 meter lange vlaggenschip van China Global Shipping Lines. De doffe bons van metalen kisten die op elkaar stootten dreunde door de lucht en voegde een bastoon toe aan het fluiten van het materieel en het kermen van de ronddraaiende kabeltrommel. Gigantische, vijftig meter hoge oranje portaalkranen zwiëpten omlaag en omhoog, en weer omlaag, terwijl hun neuzen van dok naar schip heen en weer zwenkten met ladingen witte, groene, blauwe of rode metalen containers, de zogenaamde TEU, oftewel Twenty-foot Equivalent Units.

Gao Tian, de mierenleider, stond op de betonnen kade van Dalian. Dit was een van de drukste containerhubs van China, en de man viel in het niet bij de berg TEU die achter het enorme vaartuig waren opgestapeld. Hij zwaaide met zijn goede arm en sprak in de portofoon die aan een lus op de borst van zijn overall was geklemd. De brede glimlach op zijn gezicht was in tegenspraak met het hectische tempo van de activiteiten om hem heen. De andere dokwerkers hadden het veel te druk met hun eigen taken en keken geen van allen op naar zijn zwaaiende arm, maar luisterden aandachtig naar zijn stem, die door hun respectieve portofoons klonk. Het was zijn werk om hen te coördineren en ervoor te zorgen dat het laden snel en veilig verliep; van alle mensen op de kade was Gao het bekendst met de gevaren.

Elk jaar ging bijna driekwart miljard van deze alomtegenwoordige metalen containers – ruwweg elf biljoen kilo vracht – de wereld over per vrachtwagencombinatie, spoor en vrachtschip. Ruwweg honderdtachtig miljoen TEU kwamen uit China en ruim tien miljoen daarvan kwamen via de haven van Dalian, op schepen die er precies zo uitzagen als de Orion.

De taak van een dokwerker was op zich al stressvol, maar Gao Tian vond het extra moeilijk zich te concentreren, gezien de recente positieve wending van zijn lot.

Gao was eenenveertig en had uitdunnend zwart haar en een rond gezicht dat gewoonlijk een ontspannen glimlach vertoonde; een van zijn collega's had een keer opgemerkt dat hij er altijd uitzag alsof hij zojuist zijn behoefte had gedaan in het zwembad. Hij was geen grote man en evenmin bijzonder sterk. Eerlijk gezegd had Gao heel wat redenen om ongelukkig te zijn. Zijn rechterhand was drie jaar eerder verbrijzeld door een ongeluk waarbij er een spanschroef van een stuk sjortuig was geknapt. Door het plotselinge spanningsverlies was de TEU slechts luttele centimeters verschoven – maar die paar centimeters waren voldoende geweest. Er waren drie vingers van zijn rechterhand aan het schip geofferd; zijn botten en vlees waren uitgesmeerd over de stalen scheidingswand en de container van tweeëntwintigenhalfduizend kilo, als een vlek van aalbessenjam.

Gao kon zijn duim en overgebleven vinger amper gebruiken. Maar hij kon in elk geval de antenne van zijn portofoon uittrekken en de spreekknop indrukken, waardoor hij de activiteiten van de kraanmachinisten en het tiental in het oranje geklede stuwadoors kon aansturen en ervoor kon zorgen dat de stapels TEU correct en efficiënt werden geladen. Gao verdiende niet meer geld dan de hoofdcoördinator, maar met het oog op zijn onbruikbare hand prees hij zichzelf gelukkig dat de havenmeester hem überhaupt een baan had gegeven. Trouwens, het was niet meer dan logisch dat de mannen die het zwaarste, gevaarlijkste werk deden iets meer yuan per dag kregen dan iemand die gewoon maar op de kade in zijn portofoon stond te praten.

Andere mannen uit de ploeg konden zich uiteindelijk opwerken en echte supervisors worden, met een eigen kantoor, maar dat zat er voor Gao niet in. In al die jaren had hij nooit verder gereisd dan honderd kilometer van zijn geboorteplaats Dalian, en dan alleen nog om een bezoek te brengen aan de moeder van zijn vrouw, die op een klein stukje coöperatiegrond ten noorden van de stad woonde.

Hij had zich verzoend met zijn lot – en toen was de man met het rode oog hem komen opzoeken. Drie weken geleden had de man hem een aanzienlijk bedrag geboden om erop toe te zien dat een

bepaalde TEU op een bepaalde plek aan boord van een bepaald schip werd geladen. Tot Gao's verbijstering werd die regeling nog twee keer getroffen en elke keer had de man hem een envelop met geld gegeven, vergezeld van mondelinge instructies. Hij liet Gao het nummer van de gewenste TEU herhalen en stond niet toe dat hij het opschreef.

Vandaag wilde de man met het rode oog dat er twee TEU – PBCU-112128-1 en PBCU-112128-2 – samen werden geladen: ruimschoots achter de stapels, ver naar onderen en in de buurt van de hartlijn van het schip.

De CGSL Orion was geclassificeerd als een Ultra Large Container Vessel, oftewel ULCV. Het schip, met een lengte van bijna vierhonderd meter en een diepgang van zestien meter, was diep genoeg om achttien TEU op te stapelen, vanaf de bodem van het ruim tot de allerhoogste container boven het dek. Op het breedste gedeelte, dat drieënvijftig meter was, konden drieëntwintig TEU naast elkaar worden gezet. De TEU leken sprekend op elkaar, dus de krijtachtig blauwe containers met de witte X'en die onopvallend op elke hoek waren geverfd, zouden al gauw opgaan tussen de zestienduizend andere containers aan boord van het schip, die allemaal zo'n zelfde gedempte kleur hadden en erop, eronder en eromheen zouden worden gestapeld. PBCU-112128-1 en PBCU-112128-2 waren niet bijzonder moeilijk te onthouden en dat was maar goed ook, want Gao was al aan het bedenken waar hij het extra geld aan zou uitgeven dat de man met het rode oog hem had gegeven. Negenhonderd yuan, zo'n honderdvijftig Amerikaanse dollar, voor elke keer dat hij een plekje regelde voor een container die toch al op het schip terecht zou komen. Het was een leuk bedrag voor iemand die zevenduizend yuan per maand verdiende.

Gao vermoedde dat zijn weldoener voor een triade werkte en wilde dat zijn container met drugs of ander illegaal materiaal diep tussen de duizenden andere containers op het vaartuig zou worden gezet, om zo de kans op een doorzoeking door de autoriteiten te verkleinen. Gao was een deugdzame man en hij was tegen verdovende middelen, maar negenhonderd yuan was negenhonderd yuan, en hij redeneerde dat hij niet met zekerheid wist wat er in de container zat. De man met het rode oog had hem verzekerd dat hij alleen het los-

proces wilde bespoedigen als zijn container op de plaats van bestemming zou zijn. Dus geloofde Gao de man op zijn woord en nam het geld aan, met een geweten dat net zo troebel was als het oog van zijn weldoener. Hij kon zijn schuldgevoel enigszins naar de achtergrond dringen door na te denken over waar hij deze laatste betaling van negenhonderd yuan eens aan uit zou geven.

Gao bleef ver uit de buurt van de zwiepende kabels en de zwevende TEU en zocht volgens de instructies van de man tussen de stapels naar PBCU-112128-1 en PBCU-112128-2. Hij zocht de barcode op elke container en controleerde die met de scanner die met een koordje om zijn middel bevestigd was. Daarna gaf hij de bestuurder van de tweede gigantische hijskraan en de stuwadoors die op het achterdek van de enorme brug van de Orion werkten aanwijzingen om de kalkachtig blauwe TEU naar hun plek te begeleiden. Het gehele proces – vanaf het moment waarop Gao de eerste keer met zijn overgebleven vinger op de spreekknop van zijn portofoon drukte tot aan het moment waarop de vergrendeling door het containerjuk op beide containers werd omgedraaid, zodat ze aan elkaar werden bevestigd, zeven lagen vanaf het onderdek, tien rijen achter de witte brug en elf vanaf de stuurboordreling – nam iets minder dan zes minuten in beslag.

Nu zijn taak erop zat, begon Gao zijn arm weer te bewegen. Hij sprak in de portofoon en gaf de kraandrijvers en stuwadoors aanwijzingen terwijl ze verdergingen met het vullen van de Orion, zonder dat iemand weet had van zijn deal met de man met het rode oog. De mierenleider glimlachte, negenhonderd yuan rijker, en dacht aan de varkens die hij nu voor zijn schoonmoeder kon kopen. Hij mocht zijn schoonmoeder graag. Ze was een fatsoenlijke, aardige vrouw die wel wat nieuwe varkens verdiende.

Met zijn handen ineengeslagen achter zijn onderrug boog generaal Xu Jinlong van de Chinese veiligheidsdienst voorover en tuurde door de op een driepoot bevestigde camera over de daken van de woonwijk Chunhe en de industriële gebouwen langs de haven van Dalian. Xu was een soldaat in hart en nieren, en hij had brede schouders en de grote handen en gespierde onderarmen van een man die meer tijd in het veld dan op kantoor had doorgebracht. Hij werd

geflankeerd door twee andere mannen; één dicht bij hem, die ontspannen was en klaarstond om orders op te volgen of raad te geven. De ander, een jeugdige man met een zwarte zonnebril, had zich een paar passen achter hem geposteerd. Hij hield zijn handen gevouwen voor zich en zijn hoofd enigszins gebogen, alsof hij wachtte tot hij naar voren mocht komen.

De mannen stonden met zijn drieën in de schaduw van een groepje walnotenbomen op een kiezelstrook langs Zhongnan Road, iets ten noorden van Haizhiyun Park en het natuurgebied van Laohutan. In deze bossen wemelde het van allerlei beschermde vogel- en plantensoorten, dus besteedden voorbijgangers maar weinig aandacht aan de sterke 800mm-telelens die als een kanon uit de digitale camera stak. De camera zelf was overbodig; die was er alleen om de lens geloofwaardig te laten zijn. Het laatste wat de generaal wilde, was dat zijn activiteiten digitaal zouden worden vastgelegd. Hij was hier niet gekomen om de schoonheid van de talloze watervallen of de geweldige boomwortelsculpturen van Laohutan vast te leggen. Op dit moment richtte hij zijn belangstelling op het noorden, heuvelafwaarts in de richting van de zee en de roerige activiteiten rondom de havens van Dalian.

De taken van het Central Security Bureau, de Chinese veiligheidsdienst, dat belast was met de bescherming van de hoogste politieke leiders van China, waren gelijk aan die van de Amerikaanse Secret Service. De geheim agenten van het CSB legden echter wel meer nadruk op het woord 'geheim', vooral de geheim agenten die onder bevel van generaal Xu stonden.

Xu stond roerloos, met zijn oog tegen de camera, in opperste concentratie naar het tafereel te kijken. Het donkere pak dat de zesenvijftig jaar oude man gewoonlijk droeg, maakte het hem mogelijk zich onopvallend te mengen onder de hordes identiek geklede zakenmannen en overheidsambtenaren rondom zijn kantoor in het centrum van Beijing. Maar Beijing lag vierhonderdzestig kilometer verderop en een pak zou ongewenst de aandacht hebben getrokken terwijl hij daar aan de kant van de weg langs de kust van de Gele Zee stond. Hij ging daarom gekleed in een lichte kaki broek en een wit overhemd, waarvan hij de mouwen had opgerold in deze benauwde septembermaand; het was heel warm voor de tijd van het jaar. Een

beige, lichtgewicht nylon cameravest verhulde de semiautomatische Taurus-revolver die hij in zijn broeksband had gestoken. De mannen die bij hem stonden, waren hetzelfde gekleed. Maar de jonge CSB-agent met de naam Tan had een donkere zonnebril op om een ernstig bloeddorlopen oog te maskeren. Alle drie de mannen waren lang en fit, zoals het mannen die belast zijn met de bescherming van anderen betaamde.

Zowel de generaal als zijn protegé, een man die Long Yun heette, was via het officierskorps van het Volksbevrijdingsleger gekomen, Long tien jaar na Xu. Tan was weer tien jaar jonger dan Long en was zijn carrière begonnen bij de Gewapende Volkspolitie. Hij was veelbelovend geweest, totdat de bloedvaten rondom de pupil van zijn rechteroog knapten zodra hij nieste. Gedegen onderzoek had uitgezeten dat zijn gezichtsvermogen nog prima in orde was, maar Xu vond het afgrijselijk en zocht naar opdrachten waarbij de man buiten zijn blikveld bleef. De generaal was degene geweest die voorstelde dat Tan een donkere bril zou dragen, zelfs binnen of op bewolkte dagen. Het kon niet zo zijn dat de secretaris-generaal of een andere hoogwaardigheidsbekleder zou denken dat een van de mannen die hem beschermden halfblind of, erger nog, halfdronken was.

Xu veegde met een zakdoek het zweet van zijn hoge voorhoofd af. Hij sprak zonder van de camera op te kijken. 'Kameraad Tan, vertrouwt u die mismaakte dokwerker van u?'

Tans schoenen knerpten in het grind toen hij een halve stap vooruit zette. 'Ja, generaal,' zei hij. 'Ik heb in totaal drie transacties uitgevoerd, elk met een week ertussen. Voor de eerste twee heb ik een willekeurige container uitgekozen, elk uit een lading die naar de Verenigde Staten werd verzonden. In dit tijdsbestek van drie weken heeft Gao Tian met niemand over onze regeling gesproken, zelfs niet met zijn vrouw.'

'Ongelofelijk,' zei Xu en hij hield spottend zijn adem in, al betwijfelde hij of Tan zijn stembuiging opmerkte. Welke weldenkende man zou nu uitgerekend zijn vrouw in vertrouwen nemen over zo'n plotselinge financiële meevaller?

Generaal Xu kwam overeind bij de driepoot en rechtte zijn rug, die hij voelde knakken en kraken. Achteraf was het een vergissing geweest om iemand van zijn eigen mannen voor de onderhandelingen

te gebruiken, maar dat zou hij nooit hardop toegeven. De kwestie van het containerschip Orion was vóór zijn regeling met de man die bekendstond als Coronet bekokstoofd. Andere operaties zouden veel netter verlopen, en de kans dat ze aan Xu en zijn organisatie gekoppeld zouden worden, was veel kleiner.

‘De goden hebben de mensen een mond gegeven,’ zei de generaal. ‘En het is mijn ervaring dat mensen het moeilijk vinden om te weten wanneer ze hun mond moeten houden. Deze onderneming moet met uiterste discretie en geheimhouding worden afgehandeld. We kunnen niet toestaan dat uw man hierover praat... nooit.’ Hij keek naar Tan. ‘Is dat begrepen?’

‘Natuurlijk,’ zei de jongere man, maar Xu betwijfelde of dat waar was.

‘U moet hem vermoorden,’ verduidelijkte de generaal.

Tan verbleekte bij dat bevel, waarmee bewezen werd dat Xu hem terecht had gewantrouwd.

‘Natuurlijk,’ zei de jongeman weer.

‘Vandaag nog,’ voegde Xu eraan toe. Het was vervelend dat hij deze jongen alles moest voorkauwen.

Tan ging in de houding staan en knikte kort. ‘Na... tuurlijk,’ zei hij weer, stamelend, alsof alle passendere bewoordingen hem waren ontschoten.

De generaal zuchtte, vermoeid door dit gesprek. Hij boog zijn hoofd naar de driepoot. ‘Haal de lens en de apparatuur weg,’ zei hij. ‘Maar wees voorzichtig als je ze opbergt. Het geld van het volk mag niet verspild worden aan een slordige behandeling van de uitrusting.’

Voordat Tan de kans kreeg weer in herhaling te vallen, wendde Xu zich tot Long Yun en keek veelbetekenend naar de auto.

Long Yun ging achter het stuur zitten, terwijl de generaal plaatsnam op zijn gebruikelijke plekje op de achterbank, aan de rechterkant, zodat de twee mannen makkelijker konden communiceren. Buiten stond Tan op het grind moeilijk te doen met het inpakken van de camera-apparatuur, ongetwijfeld nog nerveuzer door de waakzame blik van zijn baas door het getinte glas.

‘Volg dat hersenloze ei,’ zei Xu tegen Long Yun. ‘Als hij die invalide heeft gedood, leg hem dan zelf ook om. Ik ben bang dat jouw man Tan geen aanleg heeft voor kwesties die tact en discretie vereisen.’

Als die sukkel in de haven al niet heeft lopen opscheppen tegenover zijn vrienden, dan is er ongetwijfeld wel iemand die heeft gezien dat hij een ontmoeting had met een kerel met zo'n afzichtelijk oog. Dat schip komt over twee weken aan in de Verenigde Staten. Ik vertrouw erop dat er niet veel van over zal zijn na... het incident, maar de Amerikanen staan erom bekend dat ze extreem grondig te werk gaan. Er mag absoluut niets zijn wat de Orion in verband kan brengen met dit kantoor. Ben ik duidelijk?

Long Yun draaide zich met een grijns om naar de generaal.
'Natuurlijk,' zei hij.

1

Jack Ryan junior zat achter het stuur van een stoffige Ford Taurus en wreef met zijn hand door zijn donkerbruine baard, terwijl hij er niet aan probeerde te denken dat hij steeds nodiger moest plassen. De auto stond voor de vierde keer in zeven uur geparkeerd en Ryan legde beide handen op het stuur en staarde in de duisternis. Dallas, Texas had de reputatie dat het er zelfs in het najaar benauwd was, maar deze septemberavond was koel gebleken, waardoor de twee mannen in de Taurus het grootste deel van de weg hun raampjes dicht en de airco uit hadden kunnen laten.

De gedeukte Ford was pas twee jaar oud, maar leek in een veel slechtere staat te verkeren dan in werkelijkheid het geval was. De Taurus was een van de weinige modellen die een politieauto zouden kunnen zijn of, met een snelle laag zwarte spuitlak en wat zorgvuldig aangebrachte deuken in de portieren en bumpers, konden doorgaan voor zo'n haveloos koekblik dat diezelfde politie zou aanzien voor een voertuig van een methdealer. Hoewel deze auto mechanisch gezien betrouwbaar was, stonk hij naar vieze kaas en vuile gymsokken, waardoor hij prima in deze groezelige buurt in Zuid-Dallas paste.

Een snelle internetzoektocht had duidelijk gemaakt dat het kruispunt op nog geen drie straten verderop in de top vijf stond van plekken in Dallas met de grootste kans om te worden neergestoken. Voor zover Ryan wist, waren er vanavond nog geen steekpartijen geweest, maar het was nog vroeg. Het geluid van brekende flessen op de stoep iets verderop was een teken dat een snijwond op zijn minst tot de mogelijkheden behoorde.

Ryan tikte met zijn duimen op het stuur en keek op zijn horloge. Zijn behoefte om zijn blaas te legen zou de komende paar minuten de kritieke fase bereiken. Er lag een Gatorade-fles op de achterbank, bedoeld voor surveillancenoodgevallen, maar hij hoopte eigenlijk

dat hij even uit kon stappen om zijn benen te strekken, al was het maar achter een stinkende afvalcontainer vol pizzadozen in een steegje dat bezaaid was met kapotte spuiten en gebruikte condooms.

In de tweeënveertig minuten dat ze geparkeerd stonden tussen de achterdeur van een Mexicaanse supermarkt en een winkel waar naaimachines werden verkocht – het moest niet gekker worden – had Jack een stuk of vijf kerels – allemaal Aziaten – de Casita Roja-stripclub aan de overkant binnen zien gaan. In de loop van diezelfde tweeënveertig minuten had hij gezien hoe er een dakloze voorbij was gestrompeld en zichzelf had ondergekotst, een graffitiartiest een tag had gespoten op de achterkant van de naaimachinewinkel, en twee hoeren een paar klanten hadden beziggehouden terwijl ze tegen de ruwe bakstenen muur naast de afvalcontainer stonden, vergezeld van een halo van motten die in de trieste gloed van een zwakke straatlantaarn fladderden.

‘Als je me nu eens kon zien, moedertjefief,’ mompelde Ryan bij zichzelf, en hij trommelde op de armleuning van de Taurus.

‘Zei je iets?’ vroeg Bartosz ‘Midas’ Jankowski vanaf de passagiersstoel. Net als Jack had hij een baard en droeg hij een breed overhemd met korte mouwen als camouflage voor de Smith & Wesson M&P Shield die hij in zijn broeksband had gestoken, en voor de lus van koperdraad die laag om zijn hals hing. Hollywood wilde iedereen wijsmaken dat het hele communicatiepakket met microfoon en zender en al in het kleine stukje plastic in je oor kon worden gepropt. Ryan wilde dat het zo eenvoudig was. Er waren kleine microfoon-tjes, maar daar was nog steeds een zender en een of andere energiebron voor nodig. Campus-leden gebruikten een Profilo ‘*near field*’ draadmicrofoon en een klein, huidkleurig oortje. Een ingebouwd, spraakgestuurd intercomsysteem maakte het gebruik van een PTT-schakelaar overbodig. Het hele zaakje liep via een Motorola-zender van ongeveer de grootte van een dik pak speelkaarten.

‘Ik zat gewoon wat te mijmeren over dit sexy spionnenleven,’ zei Ryan. ‘Ik moet zo even pissen.’

Via het versleutelde netwerk luisterden er nog vier paar oren mee met het gesprek. Ryan had gehoopt dat Midas zou toegeven dat hij ook een plaspauze nodig had, zodat hij zich iets menselijker zou voelen over zijn hoge nood. Maar niks ervan. Jankowski was rela-

tief nieuw bij De Campus, maar Jack had genoeg operaties met de gepensioneerde Delta Force-commandant meegemaakt om te weten dat die een blaas als een watermeloen had.

‘Ik ben een uur geleden gegaan.’ De stem van Domingo ‘Ding’ Chavez klonk in Jacks oortje, en zo te horen glunderde hij. ‘Toen ik dat microfoontje plaatste.’

Chavez, een ervaren lid van De Campus – en voormalig CIA-agent – had weloverwogen ingeschat waar hun doelwit naartoe zou gaan en was net op tijd geweest om een sterk, magnetisch microfoontje in de lamp bij de ingang van de Casita Roja te stoppen. Het microfoontje was ongeveer even groot als een lucifersdoosje en was te horen op de vervormde radiofrequentie van het teamnet. Het was verrassend hoeveel bruikbare informatie je van mensen kon oppikken vlak voordat ze door de deur van een onbekende locatie liepen. Zelfs als ze alleen waren, flaptten ze er soms nog dingen uit tegen zichzelf.

Chavez wreef het er nog eens extra in. ‘Ik heb een paar slokken bier gedronken toen ik binnen was. Ik moest me onder de mensen begeven, weet je, een beetje meedoen.’ Hij zei niets over de naakte meisjes die ronddraaiden op het podium. Zijn schoonvader, John Clark, het hoofd Operaties van De Campus – en een legende in de wereld van de inlichtingendiensten – stond bij deze operatie toevallig op de uitkijk op het dak van een flitskredietverstrekker halverwege de straat, met goed zicht op zowel de voordeur van de Casita Roja als Ryans Taurus. Hij luisterde mee op dezelfde frequentie.

Ryan zuchtte. ‘Misschien moet ik naar binnen gaan en proberen te horen waar onze man het over heeft.’

‘Nee,’ zei Clark. ‘We hebben die tracker op zijn auto en we zitten in zijn telefoon. Op dit moment zijn we gewoon patronen aan het bepalen.’

Chavez zei met een nauwelijks verholten lach: ‘*Mano*, een witte gast zoals jij valt veel te veel op daarbinnen.’

Ding had een master internationale betrekkingen op zak, maar hij kon zijn East L.A.-accent in een oogwenk aanzetten.

‘Wacht,’ zei Clark. Omdat hij de baas was, was zijn zender de belangrijkste en had hij het vermogen om al het geklets te overrulen – wat hij veelvuldig deed. ‘Er komen nu twee Aziatische mannen uit de hoofdingang.’

Jack hield zijn eigen monokijker voor zijn oog en kreeg de twee mannen goed in het zicht. Ze waren allebei begin twintig, hadden kortgeknipt haar en droegen een verschoten spijkerbroek. Hun nonchalante witte onderhemden lieten hun met tattoos bedekte armen en schouders bloot. Ze hingen wat bij de ingang rond en staken ieder een sigaret op. Ryan bespeurde de omtrek van een pistool dat voor in de spijkerbroek van een van de jongens was gestoken, nauwelijks verborgen onder zijn hemd. Het team had al verschillende leden van de Sun Yee On-triade geïdentificeerd. De Casita Roja was een stripclub die werd gerund door Tres Equis, een kleine cel van het Sinaloakartel die bekendstond om de drie tot de verbeelding sprekende X'en die werden gevormd door één kogelgat tussen de twee dode ogen van hun slachtoffers. Sinds Joaquín 'El Chapo' Guzmán was opgepakt, werden groeperingen uit het kartel nog gewelddadiger – alsof er nog meer geweld mogelijk was dan dat het Sinaloakartel al veroorzaakte.

Het was niet meer dan logisch dat iedereen in de club op het punt stond te vertrekken. De mannen voor de deur spraken in vlug Mandarijn, dat voor Ryan klonk alsof ze ergens goed pissig over waren.

Midas hield zijn hoofd naar één kant en luisterde. De Chinese mannen speurden een paar keer onderzoekend de straat af, zagen niets alarmerends en gingen ontspannen staan roken en lachen. Ze rookten hun sigaret op, bleven buiten staan, praatten nog een minuut of twee en gingen daarna weer naar binnen, alsof ze aan tijd gebonden waren.

'Ik gok dat die twee van de triade zijn,' zei Ryan.

Midas knikte traag. 'Zo te horen zijn die Sun Yee On-klootzakken samen met Tres Equis betrokken bij zware shit. Prostitutie, drugs, noem maar op. Volgens die gasten leveren ze de Mexicanen de chemische precursoren voor het bereiden van meth. Mijn Mandarijn is wat roestig, maar ik weet bijna zeker dat ik daarbinnen "rode fosfor" heb gehoord.'

Clark beaamde: 'Ik dacht ook dat ik dat had opgevangen.' Zijn Mandarijn was niet vloeiend, maar hij liep lang genoeg mee om meer dan een paar woordjes opgepikt te hebben en het Engels waarmee het doorspekt was ertussenuit te kunnen vissen. 'Werd Eddie Feng nog genoemd?'

‘Nope,’ zei Midas.

Hun doelwit, Eddie Feng, was een Taiwanees staatsburger. Hij was niet alleen verslaafd aan stripclubs en lapdancers, maar noemde zichzelf ook journalist van een flutkrantje met de naam *Zhenhua Ribao – True Word Daily*. Dit onlinedagblad was gespecialiseerd in sappige onthullingen over het geheime leven van de politieke elite in de Volksrepubliek China. De *ZRB* was in het gunstigste geval sensationele *clickbait*. In het ongunstigste geval was het ronduit fakenieuws.

Gerry Hendley, CEO van Hendley Associates, het private-equity-bedrijf en het legitieme gezicht van de clandestiene activiteiten van De Campus, zou nooit hebben ingestemd met de ongewettigde surveillance van een bonafide journalist. Maar Eddie Feng was eerder entertainer en propagandist. Al leek het er wel op dat Feng was gestuit op iets wat gaande was tussen Taiwanese geheim agenten en de Volksrepubliek China.

Jack had de subtiele connectie ontdekt tijdens het vergelijken van wat chatberichten op een internetforum van het Confucius Institute van de universiteit van Maryland. Volgens verschillende studenten had *True Word Daily* een artikel gepubliceerd over een bomaanslag op een onvoltooide metrotunnel in de buitenwijken van Beijing. Er stonden een heleboel details in het artikel – tenminste, in de vertaling die Jack las – die alleen iemand kon weten die bekend was met het onderzoek of met de persoon of de groep die de bomaanslag had gepleegd. Ryan had toevallig ook toegang tot die informatie, in de vorm van een radiobericht van de Gewapende Volkspolitie dat door Fort Meade was onderschept. Die Feng was niet aan het bluffen, daarvoor had hij te veel juiste informatie over gebeurtenissen die de communistische Chinezen in verlegenheid zouden brengen. China had nog niets aan de media vrijgegeven over de bomaanslag in de metro. Er werd nergens anders over gesproken, behalve in dat onderschepte bericht van de NSA – en in het artikel van Eddie Feng.

Jack was met zijn analyse naar John Clark gestapt, die zelf wat research had gedaan en daarna Ryan had opgetrommeld voor een meeting met Gerry, die zijn fiat had gegeven voor een dringender operatie. Gavin Biery, hoofd IT van Hendley Associates, zou Eddie Fengs bankgegevens en belhistorie opdiepen, en alles wat hij door hacken verder maar kon achterhalen, wat – volgens Biery – alles tot

in de kleinste digitale puntjes was van wat er van die man bestond.

Eddie Feng bleek recentelijk een betaling van tweeduizend dollar te hebben gedaan aan ene Fernando Perez Gomez, een autohandelaar in Zuid-Dallas die volgens de database van het Texas Department of Public Safety, waarin informatie over bendes werd bijgehouden, banden had met de Tres Equis-tak van het Sinaloakartel; en hij had nog eens tweeduizend dollar betaald aan een leider van de Sun Yee On-triade die onlangs vanuit Taiwan naar Plano, Texas was gekomen.

De informatie was magertjes, maar gezien de betrokken spelers uit de onderwereld en het feit dat Eddie Feng op de een of andere manier de hand had weten te leggen op de informatie over de bomaanslag op de metro van Beijing, hadden Clark en Hendley ermee ingestemd om een korte operatie op te tuigen en Eddie Feng als 'onwetende agent' in te zetten. Feng zou het zware werk doen, zijn informanten prijsgeven en gegevens van hen lospeuteren, terwijl zij van een afstandje toekeken en aantekeningen maakten. Het Campus-team zou hem gewoon volgen tijdens zijn speurwerk, kijken waar hij naartoe ging en wie hij ontmoette, en afwachten of hij nog met bruikbaarere informatie van achter het Bamboegordijn op de proppen zou komen.

Biery had Feng opgespoord toen zijn telefoonsignaal werd opgepikt door een gsm-mast in Houston, maar tegen de tijd dat het team in actie was gekomen en de Gulfstream van Hendley Associates was opgestegen vanaf Washington Reagan, had Feng zich al naar het noorden verplaatst. Het duurde echter niet lang of hij ging aan de slag in de *metroplex* Fort Worth-Dallas. In de afgelopen zeven uur was het team hem gevolgd naar vier verschillende stripclubs. Het waren geen van alle bijzonder stijlvolle tenten, maar Casita Roja sloeg echt alles. Bovendien was de club gevestigd in een buurt waar een stel blanke kerels met baarden, zoals Jack junior en Midas Jankowski, de aandacht trokken als... nou ja, als blanke kerels met baarden in een Spaanse wijk.

Ryan keek naar de ingang van de club en daarna weer naar Midas. 'Zeiden ze verder nog iets nuttigs?'

'Niet echt,' zei Midas. 'Naast de ingrediënten voor meth hadden ze het voornamelijk over meisjes en zo.'

Adara Sherman, nog een lid van het operationele kader van De Campus die bekend was met Mandarijn, liet zich horen via het net. ‘Een van hen heeft een vriendinnetje dat in deze klotetent danst,’ zei ze.

Nu sprak John Clark. ‘Zei die magere iets over een Camaro?’

‘Inderdaad,’ zei Adara, duidelijk onder de indruk.

‘Verdomme,’ zei Ryan. ‘Ben ik dan de enige die niet vloeiend een zootje andere talen dan Engels spreekt?’

Ding Chavez, John Clark, Adara Sherman en Dominic Caruso gaven om beurten antwoord.

‘Sí.’

‘Da.’

‘Oui.’

‘Hai.’

Midas draaide zich om naar Ryan, keek hem vanaf de rijdersstoel aan en haalde in het donker even zijn schouders op.

‘Yep,’ zei hij.

‘Het lijkt erop dat ik Rosetta Stone of een meertalig vriendinnetje nodig heb,’ mompelde Jack, die over zijn stoel naar achteren reikte om de Gatorade-fles te pakken. Hij deed zijn mond al open om iets anders te zeggen, maar terwijl hij zich omdraaide, ving hij een beweging op door de achterraut.

Hij verstijfde.

‘John,’ zei hij. ‘Kun je voor ons op zes uur kijken? Ik zie beweging door onze achterraut.’

Een ogenblik later gaf Clarks gedempte stem een gedetailleerd verslag. Ryan zag voor zich hoe de man zijn wang tegen de kolf van zijn omlaaggedrukte .308-Winchester model 70 duwde en met één oog door het dradenkruis van een nachtkijker tuurde.

‘Twee latinomannen,’ zei Clark. ‘Eén vrouw. De mannen hebben pistolen in hun broeksband... Een heeft een stok of een knuppel... Nee, correctie. Het is een golfclub... De mannen laten het meisje bij de muur staan. Ze sluipen jouw kant op, Jack, op tien meter en steeds dichterbij.’

‘Wij komen eraan vanuit het westen,’ zei Chavez. Hij zat met Adara in de pick-up met dubbele cabine, ruim een blok verderop.

Dom stond verder weg geparkeerd, vijf blokken verderop in de

richting van de dichtstbijzijnde volgende stripclub met latino- of Aziatische banden. Ook die locatie was een weloverwogen gok, aangezien Eddie Feng de hele dag min of meer zigzaggend dat soort tenten had afgewerkt.

‘Scherp blijven,’ siste Clark. ‘Die gasten bewegen langzaam, tactisch... De kans is aanwezig dat het undercoveragenten zijn – wacht, nu heeft de vrouw besloten om met hen mee te gaan...’ Aan zijn stem was duidelijk te horen dat hij zijn geweer in de aanslag hield.

Clark blies hard uit, als een bokser die een stomp in zijn maag krijgt.

‘Shit! Geen agenten. Die vent met die golfclub heeft zojuist het meisje verrot geslagen.’

‘Tijd om met onze luie reet uit de auto te komen, partner,’ zei Midas, die zijn wapen trok.

‘Wacht even,’ zei Jack met zijn hand op het contactsleuteltje. ‘Ik heb een idee.’

‘Ze komen van weerskanten,’ zei Clark.

Hij zag de man aan zijn kant nu naar voren komen, bijna aan de achterkant van de Taurus.

Ryan keek over de middenconsole naar Midas. ‘Zwaai je portier open op mijn teken.’

Midas grinnikte. ‘Jouw aanpak bevalt me wel.’

Ryan draaide het sleuteltje om terwijl hij in zijn zijspiegel een man zag opduiken. Hij gebruikte zijn linkerhand om zijn portier wijd open te duwen, terwijl hij met zijn rechterhand de Taurus in zijn achteruit ramde.

De motor kwam ronkend tot leven. De banden piepten op het groezelige asfalt en de auto schoot achteruit door de steeg. De geopende portieren fungeerden als vleugels en vingden de twee naderende mannen op, waardoor ze omver werden gebeukt en met de auto werden meegesleurd. Ryan trapte vlak na de klap op de rem. Fysica en inertie zorgden ervoor dat de portieren achterwaarts bleven bewegen, zodat ze dichtknalden en de twee mannen tussen de meedogenloze stukken staal werden geklemd.

Ryan en Midas schoten uit de Taurus en wierpen zich op hun respectieve belagers. Die van Ryan was bewusteloos, maar ademde nog wel. De kapotte steel van een golfclub stak uit zijn rechterboven-

been. Midas' man was iets meer bij zijn positieven, maar dat loste de gepensioneerde Delta-commandant op door het hoofd van de man tegen de portierstijl te rammen.

Ryan en Midas namen de pistolen in beslag en tastten snel af of er andere wapens waren, waarna ze 'Veilig' riepen.

'Geen beweging bij Casita Roja,' zei Clark met koele, afstandelijke stem, alsof dit nog steeds een routinesurveillance was. 'Ryan, Midas, sleep die gasten naar de achterkant van de naaimachinewinkel. Ding, jij en Adara gaan bij het meisje kijken.'

Er knarsten steentjes toen Chavez met Adara Sherman aan kwam rijden, en ze legden een bewusteloze Aziatische vrouw in hun have-loze vierdeurs Silverado. Adara's zelfverzekerde stem klonk over de radio. In een vorig leven was ze hospik geweest bij de marine en ze had meer dan genoeg doden en gewonden gezien. 'Het meisje leeft nog, maar die klootzak heeft haar neus gebroken. Ik weet vrijwel zeker dat haar oogkas verbrijzeld is. Grote kans dat ze een zwelling in haar hersenen heeft.'

'Parkland Hospital bevindt zich iets ten zuiden van ons,' zei Dom Caruso. Het was zijn taak om dingen als eerstehulpdiensten en politiebureaus in de gaten te houden tijdens deze surveillance. Hij gaf het volledige adres van Parkland door.

'Rij maar naar de Spoedeisende Hulp,' zei Clark. 'Kijk uit voor beveiligingscamera's, maar zet haar voor de deur af en maak dat je wegkomt voordat iemand jullie ziet. Dat zijn ze hier vast wel gewend.'

'Begrepen,' zei Ding.

Adara ging bij de bewusteloze vrouw op de achterbank zitten en de pick-up reed achteruit het steegje uit, en daarna snel maar zachtjes linksaf richting Parkland Hospital.

'Vergeet niet haar ID te pakken,' zei Clark. Hij hoefde er niet bij te vertellen dat die van pas zou komen als ze zich een beeld wilden vormen van Eddie Fengs web van medeplichtigen.

'Ik ben je ver voor, baas,' zei Adara. 'Geen ID, maar ze heeft wel een soort merkteken in haar hals. Het zit onder het bloed, maar ik maak wel een foto.'

Clarks stem klonk weer over de radio. 'Ben je bijna klaar, Jack? We kunnen elk moment gezelschap krijgen.'

'Zo goed als,' zei Ryan.

Zowel hij als Midas had blauwe nitril handschoenen aan en ze legden de bewusteloze mannen tegen de met graffiti bedekte achtermuur van de naaimachinewinkel aan. De mannen hadden geen van beiden een ID bij zich, wat geen verrassing was. Op hun nek en schouders stonden duidelijk zichtbare tattoos die hen allebei identificeerden als leden van Tres Equis.

Ryan en Midas haalden de stapels opgerolde bankbiljetten uit de zakken van beide mannen om het op een beroving te laten lijken en stapten weer in de Taurus. Ze zouden het geld als bewijs indienen en het aan Gerry Hendley geven, die wel een liefdadigheidsinstelling zou vinden die het goed kon gebruiken. Vierenhalve minuut nadat Ryan de mannen voor het eerst achter hen had zien opduiken, flipte de wind door de verbogen portierframes terwijl hij naar de Harry Hines Boulevard scheurde.

‘Ik zit vlak achter je,’ zei Clark. ‘We houden telefooncontact en zien elkaar morgen. Die vent heeft van binnenuit een scoop over een terroristische actie in China en nu is hij betrokken bij drugskartels en de Sun Yee On-triade. Er is hier iets gaande, jongens en meisjes. Ik weet nog niet wat, maar het is voldoende om wat meer graafwerk naar Eddie Feng te verrichten.’